

Gepensioneerd schilder Johan de Kruijf uit Zeist:

“Ik ben nog van het ouderwetse schilderwerk: géén rollertjes”

Johan de Kruijf (66) uit Zeist werkte 43 jaar als schilder. Altijd met heel veel plezier! Totdat er in 2000 door een val een stukje van zijn ruggenwervel afbrak. "In 2010 ben ik gestopt met werken. Ik kreeg een arbeidsongeschiktheidspensioen. Financieel uitdagend, onder meer met een studerende zoon, maar sinds juni 2018 ben ik officieel met pensioen en redden we het prima."

Johan de Kruijf (66) uit Zeist

- is getrouwd met Janny (64)
- werkte bij Schildersbedrijf Van de Weert in Zeist

schilderwerk met de kwast, géén rollertjes (die komen er bij mij thuis nog steeds niet in). Hij was een goede leermeester. Hoewel ik hem op maandagochtenden regelmatig moest redden, omdat hij het iets te gezellig had in het weekend", lacht Johan. "Als de baas dan naar zijn zoon vroeg, antwoordde ik: Uh, die is spullen halen."

Ouderwets

Bij Werkhoven leerde Johan mooie technieken en ging alles nog heel ouderwets. "Zoals het aanbrengen van stopverf bij glaswanden met ruitjes, die je nog weleens in oude gebouwen tegenkomt. Voor het glaszetten gebruikten we nog een handkar. Daar gingen de verfpotten en ladders op, en hiermee wandelde je bijvoorbeeld van Driebergen naar Doorn. Of ik bond een glaskistje achterop mijn fiets, om ergens een ruitje te gaan zetten."

Herman Jordan Lyceum

Op zijn achttiende vertrok Johan naar een bedrijf in Zeist, De Gebroeders Hogenboom. "Een klusbedrijf. Als er niets te schilderen viel, stond ik te metselen, kruien, graven of dakpannen te leggen. Een paar jaar later ging ik aan de slag bij Van de Weert in Zeist, vijfhonderd meter van mijn huis vandaan. Daar heb ik 27 jaar gewerkt als schilder en behanger, vooral bij mensen thuis. Maar we hadden ook het Herman Jordan Lyceum als opdrachtgever. Leuk, want mijn zoon zat op die school. Ik heb het Jordan twee keer helemaal geschilderd, van binnen én buiten."

Johan de Kruijf (66) uit Zeist werkte 43 jaar als schilder. Altijd met heel veel plezier! Totdat er in 2000 door een val een stukje van zijn ruggenwervel afbrak. "In 2010 ben ik gestopt met werken. Ik kreeg een arbeidsongeschiktheidspensioen. Financieel uitdagend, onder meer met een studerende zoon, maar sinds juni 2018 ben ik officieel met pensioen en redden we het prima."

Johan stapte als vijftienjarige jongen het schildersvak binnen. Hij leerde het vak op de avondschool en begon bij Schildersbedrijf Werkhoven in Driebergen. "Daar had ik een echte leermeester. Het was de zoon van de baas die mij de kneepjes van het vak leerde: het ouderwetse

Mooie voordeur

Johan genoot van zijn werk, vooral van het resultaat. "Als het eerst smerig was, en daarna weer glom: geweldig. Ik let nog steeds op het schilderwerk, waar ik ook kom. Soms sta ik naar een voordeur te staren, om te zien of 'ie geveerd of gespoten is, tot iemand vraagt: 'Kan ik je ergens mee helpen?' Ik ben ook graag in Volendam, waar veel schilders wonen en alles er fantastisch uitziet. Vooral de voordeuren. Die móéten strak in de verf staan, want daar bellen de mensen aan hè."

Geintje!

Wat Johan nog meer leuk vond aan zijn werk? De geintjes die collega's met elkaar uithaalden. "Dan hing je fiets ineens in een boom. Of je werd met je overall aan een deurpost vastgeniet: zoek het maar uit. Of de steel van je kwast werd in de verfpot gedompeld, zat je helemaal onder de verf. Wat ik me ook nog herinner, is dat we een oude villa moesten opknappen. We hadden net alle deuren geschilderd toen de sproei-installaties per ongeluk aangingen. Konden we helemaal opnieuw beginnen."

Zwaar werk

Johan blikt terug met een grote lach, hoewel het werk ook zwaar was. "Vroeger gebeurde alles nog handmatig. Zoals het afkrabben van oude verflagen, waar tegenwoordig branders aan te pas komen. Mijn baas was bang voor brand, dus gebruikten we krabbers. Die waren messcherp: je kon jezelf ermee scheren. Vroeger werd er ook veel meer geplamuurd. Elke week gingen er twee grote plamuurpotten doorheen. Nu wordt er even gesmeerd, en klaar."

Ongeluk

Johan is alweer acht jaar met pensioen. Vroeger dan gepland, door een ongeluk in 2000. "Het gebeurde bij het schilderen van een dakkapel, op een zaterdagochtend. Ik viel negen meter naar beneden en raakte een betonnen schutting, waardoor een stukje van mijn ruggenwervel afbrak. Ik heb nog lange tijd halve dagen gewerkt, maar moest in 2010 volledig stoppen. Het werk werd te link voor mijn rug. Ik kreeg een arbeidsongeschiktheidspensioen. We gingen er financieel flink op achteruit. Mijn zoon Wim (29) studeerde toen nog, waardoor we sowieso meer kosten hadden. Mijn vrouw Janny is toen meer gaan werken – bij Ballast Nedam, als loonadministrateur – om het verschil mee op te vangen."

Op de camping

Johan vervolgt: "Sinds juni van dit jaar heb ik geen arbeidsongeschiktheidspensioen meer, maar ben ik officieel met pensioen. Gunstig, want nu hebben we méér inkomsten: ouderdomspensioen én AOW. Ik zei tegen Janny: 'Nu gaan we samen genieten van alle vrije tijd.' Ze is meteen gestopt met werken. We doen leuke dingen, zoals fietsen en tuinieren. We hebben een behoorlijke tuin, met veel bomen en leilindes: volgens de buurt ziet het er goed uit. Ook gaan we regelmatig met de caravan weg. We kamperen al 46 jaar, zolang we getrouwd zijn. Vroeger gingen we naar het buitenland – Polen of Hongarije – maar nu blijven we liever in Nederland. Momenteel staan we op een camping in De Betuwe, maar we gaan ook graag naar Friesland om bootjes te kijken."

Fietsen

Hoe het nu met de gezondheid gaat? "Redelijk goed", aldus Johan. "Naast mijn rug heb ik ook last van mijn enkels. Artrose. Maar dankzij drie ingrepen en de hulp van een chiropractor gaat het al een stuk beter. Het lukt me nog steeds om lange fietstochten te maken. Niet elektrisch, maar zelf (door)trappen. Hopelijk kan ik dat nog lange tijd volhouden..."

